

**PAMĚŤ NÁRODA**



# **VZPOMÍNKY JANY PFEIFFEROVÉ**

Ěma Kynčlová, Adam Valenta, Emma Šponarová, Matyáš Brunner a Oldřich Tulis

ZŠ Korunovační

V rámci projektu Příběhy našich sousedů jsme navštívili paní Janu Pfeifferovou, která vzpomínala na léta svého dětství během druhé světové války. Žila se svou matkou a bratrem v Praze na Letné, kousek od naší školy.

Navštěvovala francouzskou školu v Dejvicích, kde se jí velice líbilo. Okolnosti, za kterých musela školu opustit, ji hluboce zasáhly.

*„Přišel devětatřicátý rok a my jsme se sestrou chodily do francouzské školy v Dejvicích. Bydleli jsme na Letné v Oveňecké ulici. Byla jsem ve druhé třídě a najednou se řeklo „musíte domů děti“ a škola byla zrušená a jsou tady Němci. Protože nic nejelo, museli jsme pěšky domů. Všude byly auta a motorky. Němci byli hlavně na motorkách. Bylo hrozné zachmuřené počasí. Pršelo, a do toho trochu sněžilo, a my jsme z těch Dejvic šli domů pěšky a proti nám jezdily ty motorky, které řvaly na plný pecky. Nemohli jet rychle, jeli pomalu a obsazovali to území. My kolem nich se slzama v očích jsme se vedli za ruce a říkali jsme si, jak tohle dopadne... Hlavně rychle rychle domů.“*

*„Pak jsme přišli domů a všechno bylo hrozný! Do toho sněžilo a to temno a počasí předpovídalo tu hrůzu, co nás další roky čeká.“*

Paní Pfeifferová pokračovala na české škole, kde se jí nelíbilo. Byla velice rozdílná v porovnání se svobodomyšlnou francouzskou školou. Přivítala možnost přejít na německé gymnázium, kde byly ale velice náročné přijímací zkoušky.

*„Ono se přecházelo ze čtvrté třídy tenkrát. Já jsem chtěla na Krásnohorskou, což bylo dívčí gymnázium, tak jsem musela dělat zkoušky, které trvaly dva dny! Protože Němci si strašně vybírali. Museli jsme perfektně znát německy, dělali jsme zkoušky z tělocviku. To pro ně bylo hrozně důležité, jak se pohybujeme a co umíme. Kotouly vpřed, vzad a takovýchle věci. Takže dva dny nás trápili až jsem se teda dostala na to gymnázium. Bylo velice kvalitní. Byla to ale hrozná potupa – zvlášť pro ty kantory, kteří museli samozřejmě hajlovat, když přišel nějaký ten představitel fašistů.“*

Přežít válku určitě nebylo jednoduché. Němci byli velmi striktní při jakémkoliv narušování jejich systému.

*„Přitom jsme měli všichni doma mapu Evropy a značili jsme si vlaječkama, jak se posunovala ta fronta... věděli jsme, že nás zastřelí, když zjistí, že posloucháme tohle rádio. Museli jsme tam mít takový papírky, kde bylo napsáno „poslouchání zahraničního rádia se trestá smrtí“. Tak to tam bylo na tom rádiu, ale každý to poslouchal. Měli jsme tedy zprávy a v tom se to začalo obracet. Najednou začli hnát Němce nazpátek.“*

Válku prožívali všichni obyvatelé domu.

*„Takhle ty dny probíhaly v takový úzkosti a takový krásný pospolitosti těch českých rodin a pár německých rodin, které se neangažovaly a strávily tam s námi čas.“*

Po skončení druhé světové války cítili Češi velký odpor k Němcům, a to i vůči těm, kteří jim nic zlého neudělali. Při divokém odsunu si vztek vybíjeli na Němcích nelidským způsobem.

*„Kde se vzali, tu se vzali, najednou tu byla revoluční garda. Nosili takový pásky, no a začali vytahovat ty Němce z domů. I ty, kteří se ničím neprovinili a nebyli angažovaní. Všecky se soustředili v tom kinu Oku a teď jsme viděli, jak ti Češi, kterým se nic nestalo za války, netrpěli, měli příležitost a možnost si na někom vylejt zlost, tak všecky ty ženský do hola ostríhali. Všecky ty Němky, a to jich byl plnej biograf. A když oni tam nařikali, že mají žízeň, a to byly opravdu veliký horka v tom květnu, tak oni je vyhnali ven z toho biografu a nechali je stát takhle pod okny, ty holohlavý ženy a děti, a oni je polejvali konví vodou. Nedali jim napít. Oni na ně prostě vylili ty konve.“*

Nikdo, kdo nezažil druhou světovou válku, si nedokáže představit, že bychom prožili to, co paní Pfeifferová. Proto jsme ji velmi vděční, že nám ochotně pověděla svůj příběh

